

hl'adávkou nebolo ešte ani založené, pretože zákaz poddlžníkovi J. S. nebol doručený. Najvyšší súd cez to neshľadal dôvodu, aby obžalovaného sprostil obžaloby na tom základe, že táto náležitosť skutkovej podstaty trestného činu podľa § 368 tr. zák. nie je daná; lebo, keď je zistené, že obžalovaný vedel v dobe cessie o tom, že sa na pohľadávku vedie exekúcia a cez toto vedomie pohľadávku postúpil, niet pochybnosti, že takto scudzil svoju pohľadávku, teda predmet patriaci k jeho majetku, preto, aby vymáhajúceho veriteľa poškodil. Ponevác tak učinil ešte pred tým, než bolo usnesenie o zabavení pohľadávky doručené poddlžníkovi, ktorým by teprv zabavenie bolo prevedené, stalo sa tak pred nastávajúcou exekúciou. Jednanie obžalovaného teda správne zakladá ťažší trestný čin než je ten, pre ktorý bol odsúdený, totiž zločin podľa § 386 tr. zák., pre ktorý mal byť odsúdený. Keď je uznaný za vinného ľahším trestným činom podľa § 368 tr. zák., niet dôvodu vyvodzovať dajaké dôsledky z pochybenej miernejšej kvalifikácie v jeho ďalší prospech, ktorý by sa mu pri správnom prísnejšom právnom poímaní priznať nemohol. S týmto vysvetlením právneho stavu veci bola zmätočná sťažnosť zamietnutá podľa § 36 I. odst. nov. k tr. por. ako bezdôvodná.

#### Čís. 4419.

**Pověří-li okresní úřad mocí svého dozorcího práva vedením agendy dobytčích pasů někoho, kdo není zároveň starostou obce neb obecním notářem, nelze tohoto zmocněnce vzhledem k ustanovení §§ 9, 126 lit. b) zák. čl. VII:1888 považovati za úředníka ve smyslu § 393 tr. zák.**

**Byly-li padělány protokoly o vlastním chovu dobytka proto, by na jejich základě mohly býti padělány dobytčí pasy, nelze padělání protokolů kvalifikovati za samostatné trestné činy, nýbrž jest je podřaditi pod trestné činy padělání dobytčích pasů.**

(Rozh. ze dne 20. května 1932, Zm IV 121/32.)

Obžalovaný M. byl uznán souhlasnými rozsudky soudů nižších stolic vinným 25tinásobným zločinem padělání veřejných listin podle § 394 tr. zák., jehož se dopustil tím, že jako manipulant dobytčích pasů, pověřený vedením této agendy okresním úřadem v T., padělal v 21 případech dobytčí pasy a ve 4 případech protokoly, potvrzující vlastní chov dobytka.

Nejvyšší soud na zmáteční stížnost obžalovaného M., založenou na důvodu zmátečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. a namítající, že trestné činy obžalovaného lze kvalifikovati jen jako prosté padělání veřejných listin podle § 391 tr. zák., zrušil rozsudky obou soudů nižších stolic co do kvalifikace trestných činů a kvalifikoval je jako 21tinásobný zločin padělání veřejných listin podle § 391 tr. zák., podřadiv ony 4 případy padělání protokolů o vlastním chovu dobytka korespondujícím případům padělání dobytčích pasů.

## Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost jest oprávněná. Podle zjištění vrchního soudu odebral okresní úřad v T. pro nesprávnost vedení manipulaci dobytčích pasů starostovi obce a pověřil dočasně touto agendou obžalovaného. Notářský úřad v K. převzal na příkaz okresního úřadu od starosty příslušné spisy a odevzdal je obžalovanému. Názor nižších soudů, že obžalovaný vykonával, vystavuje dobytčí pasy, úkoly veřejné správy v oboru své úřední působnosti, není správný. Podle § 9 zák. čl. VII:1888 vystavuje dobytčí pasy obec a podle § 126 lit. b) tohoto zákona patří vystavování pasů do policejní působnosti obce, kterou v malých a velkých obcích vykonává starosta a obecní notář. Nejvyšší soud již v rozhodnutí ze 16. února 1932, čís. Zm IV 610/31 dovodil, že z těchto zákonných ustanovení plyne, že zákonitý obor působnosti při vystavování dobytčích pasů může vykonávati jen starosta a obecní notář a že jej nelze přenést na jiné osoby. V souzeném případě pověřil obžalovaného manipulací dobytčích pasů okresní úřad v T. mocí svého dozorčího práva. Podle §§ 125, 131 cit. zák. čl. má totiž okresní úřad dozor nad výkonem veterinárně-policejních předpisů, tedy zejména ohledně dobytčích pasů, a opatřuje, čeho třeba k odstranění zjištěných nedostatků. Z toho však nelze dovozovati, že okresní úřad může přenést zákonitý obor působnosti při vystavování pasů na kohokoliv. I když okresní úřad ustanoví na základě svého dozorčího práva manipulanta dobytčích pasů, nelze osobu pověřenou spravováním agendy dobytčích pasů v důsledku shora zmíněných právních vývodů považovati za úředníka ve smyslu § 393 tr. zák., totiž za úředníka, který spravuje dobytčí pasy v oboru své úřední působnosti, není-li zároveň starostou neb obecním notářem. Poněvadž obžalovaný nebyl ani starostou ani notářem, nelze trestné činy, které spáchal zhotovením falešných dobytčích pasů jako manipulanta dobytčích pasů, kvalifikovati podle § 393 tr. zák., po případě podle § 394 tr. zák., nýbrž spadají pod mírnější ustanovení § 391 tr. zák. Proto vyhověl nejvyšší soud zmateční stížnosti obžalovaného podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. a kvalifikoval tyto trestné činy jako 21tinásobný zločin padělání veřejné listiny podle § 391 tr. zák. Pokud jde o 4 případy padělání protokolů, seznal nejvyšší soud, že rozsudky nižších soudů jsou i co do těchto trestných činů zmatečné podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. Podle skutkového zjištění nižších soudů jde v těchto 4 případech o protokoly potvrzující vlastní chov dobytka. I protokoly, i dobytčí pasy byly v těchto 4 případech padělány za tím účelem, aby bylo zmařeno dohlédací právo státu pokud se týče kontroly dobytka z důvodů veterinárně-policejních. Šlo tedy o jednotnou činnost, neboť padělání protokolů mělo býti jen prostředkem k vystavení falešných pasů. Též úmysl pachatelův byl jednotný, neboť obžalovaný padělal protokoly a dobytčí pasy, by zmařil dohlédací právo státu co do těchto kusů dobytka. Pro jednotnost trestné činnosti a úmyslu obžalovaného netvoří padělání protokolů samostatné trestné činy a opačným stanoviskem zavinily nižší soudy zmatek podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. v neprospěch obžalovaného, jehož třeba podle posl. odst. § 385 tr. ř. dbáti z povinnosti úřední. Proto nejvyšší soud postupoval podle § 33 odst. I. por. nov. a kvalifikaci těchto 4 trestných činů

jako samostatných zločinů podle § 394 tr. zák. zrušil a podřadil je příslušným trestným činům padělání dobytčích pasů.

### Čís. 4420.

**Predmetom ochrany podľa § 25 zákona o nekalej súťaži nie sú záujmy spotrebiteľov, lež len záujmy súťažiteľov.**

**Zemedelská rada pre Slovensko, vystúpila-li v záujme chrániť nezámenné vrstvy zemedelského obyvateľstva, nie je oprávnená podať súkromnú (hlavnú) obžalobu podľa § 34 odst. 3 a) zákona o nekalej súťaži.**

(Rozh. z 24. mája 1932, Zm III 61/32.)

Najvyšší súd vyhovel opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti podľa § 441 tr. p., podanému generálnou prokuratúrou a vyslovil, že pravoplatným rozsudkom okresného súdu v S. zo dňa 19. januára 1931, potvrdeným rozsudkom krajského súdu v B. ako odvolacieho súdu zo dňa 9. septembra 1931, ktorým boli obžalovaní J. Č. a I. W. uznaní vinnými priestupkom nekalej reklamy podľa § 25 zák. čís. 111/1927 Sb. z. a n., bol porušený zákon v ustanovení § 34 odst. 1 a 3 lit. a) zákona zo dňa 15. júla 1927, čís. 111 Sb. z. a n. Súčasne podľa ostatného odseku § 442 tr. p. z dôvodu zmätočnosti podľa § 385 čís. 1 c) tr. p. zrušil uvedené rozsudky s celým pokračovaním a obžalovaných podľa § 326 čís. 4 tr. p. sprostil obžaloby pre spomenutý priestupok; náhradu nákladov trestného pokračovania uložil podľa § 482 tr. p. štátnej pokladnici.

### Dôvody:

Rozsudkom okresného súdu v S. zo dňa 19. januára 1931 boli obžalovaní J. Č. a I. W. na základe návrhu štátneho zastupiteľstva v B. zo dňa 7. novembra 1930 uznaní vinnými priestupkom nekalej reklamy podľa § 25 zák. čís. 111/1927, ktorý spáchali tým, že v mesiaci apríli 1930 jednak v H., jednak v Č. ako cestujúci firmy M. v T. tvrdili rôznym kupcom hospodárskych strojov, že sú vyslaní Zemedelskou radou na predávanie hospodárskych strojov a že na stroje nimi predané je zaručená štátna subvencia od Zemedelskej rady do výšky 50%, tedy že v úmysle oklamať a zjednať vlastnému podniku na ujmu iných súťažiteľov prednosť pri súťaži oznamovali verejne odberateľom nepravdivé skutočnosti o stanovení cien. Na odvolanie obidvoch obžalovaných krajský súd v B. ako odvolací súd podľa § 554 odst. II. tr. p. potvrdil rozsudok súdu prvej stolice. Shora uvedený rozsudok okresného súdu stal sa pravoplatným. Priestupok nekalej súťaže podľa § 25 zák. čís. 111/1927 stíha sa podľa § 34 odst. 1 a 3 lit. a) cit. zák. na hlavnú súkromnú obžalobu, ktorú môže podať každý súťažiteľ, ako aj každá korporácia, podľa stanov povolaná hájiť záujmy súťažiteľov činom dotknuté. Žiadne z rozhodnutí nižších súdov nezmieňuje sa o tom, či a kým táto obžaloba bola podaná a či bola podaná v zákonnej lehote § 34 odst. 2 cit. zák. Na prvom pojednávaní pred okresným súdom za-